

Alenka Klopčič

Sokol Falco in učiteljica

ilustrirala
Marta Bartolj

Učiteljica Majda

"Joj, joj ...," je potarnala učiteljica Majda, ko je učenec Peter kot zadnji tega dne s svojim očkom zapustil učilnico, ona pa je sedla za svojo učiteljsko mizo in sklenila roki predse. Že kot mala deklica si je želela postati učiteljica, zdaj pa je bila tudi ravnateljica te male šole tik pod alpskim svetom. Pravzaprav je šola stala prav ob skalnati steni, ki je poleti predstavljala izziv marsikateremu gorskemu plezalcu.

Ko je pogledovala papirje pred seboj, ki so jo vsak dan bolj bremenili, ji je pogled ušel proti oknu.

Na okenski polici je zopet stal sokol in zdelo se je, kot da gleda prav vanjo. Učiteljica je vstala in stopila proti oknu.

"Kaj bi spet rad?" je vprašala, ko je že odpirala okno, sokol pa se je le prestopil na svojem mestu.

Kot bi ji odgovoril, je zakrilil z mogočnimi peruti in brž odletel. Še preden je povsem izginil nazaj v svojo luknjo v skalnato steno*, je še zao-kročil visoko nad učilniškim oknom. Majdi se je spet zazdelo, kot bi ji želel nekaj povedati.

"No, ko ti pa želi človek malo potožiti, pa odletiš, kaj?" je rekla bolj sama pri sebi in zaprla okno.

Ko se je obrnila nazaj proti svoji mizi, je sredi učilnice stal Petrov oče, ki je očitno v razredu nekaj pozabil.

"Joj, sem se ustrašila!" je stisnila roko k sebi učiteljica. "Sploh vas nisem slišala."

"Se opravičujem," se je namuznil Petrov oče, ki pa si ni mogel kaj, da ne bi učiteljice povprašal: "kaj pa ste želeli potožiti sokolu?"

* Sokol selec lahko sicer gnezdi v luknji, vendar mora biti ta precej velika, sicer pa gnezdi bolj na skalnih policah.

"Ah, nič. Saj boste mislili, da se mi je zmešalo," se je nasmehnila učiteljica in pohitela za svojo mizo ter se že namenila pospraviti kup papirjev z mize v predal.

"Ne boste verjeli, ampak tudi s Petrom sva se že pogovarjala s sokolom," se je zarežal Petrov oče.

"Res? O čem pa?" si je z nasmeškom popravila očala učiteljica Majda.

"Oh, mi smo se pogovarjali o tem, kako nahraniti mačje mladiče, ki jih je zapustila sosedova muca, da ne bi umrli od lakote, vi pa se lahko z njim pogovorite tudi kaj drugega," je še vedno s prešernim nasmehom odgovoril Petrov oče.

"Res? Tudi o položnicah?" je na pol v šali vprašala učiteljica Majda, Petrov oče pa se je zresnil.

"Vas to pesti? Računi?" je vprašal.

"To verjetno sploh ne bi smela govoriti z vami, toda te dni postaja zelo resno, kajti pozimi je bil tako hud mraz, da smo porabili ogromno energije za razsvetlavo ter ogrevanje in če bo tudi naslednja zima tako ledena, si toplote za ogrevanje sploh ne bomo mogli več privoščiti, da o rabi elektrike za razsvetlavo sploh ne govorim. Letos je še šlo, za naslednje leto pa moramo najti neko rešitev, sicer bomo morali našo alpsko šolo zapreti," je povedala učiteljica in zaskrbljeno zavzdihnila.

"Joj ...," je prislonil roko na brado zdaj tudi zaskrbljeni oče.

"No, pozabite na to. Nisem vas želela obremenjevati. Bomo že nekaj pogruntali ...," ga je začela bodriti učiteljica, ko je videla zaskrbljeni izraz. Res ne bi smela o tem govoriti z njim, je pomislila.

Še vedno zamišljen ji je Petrov oče odvrnil: "Ne, ne, saj je dobro, da ste povedali. Ampak poskusite vseeno poklepetati še s sokolom. Vsaj malce vas bo pomirilo. Pa tudi: nikoli ne veste, kdaj se vam lahko odstre kakšna briljantna zamisel!"

Zagrabil je Petrovo peresnico z bližnje mize in ji pomahal v slovo.

"Nasvidenje," mu je pokimala učiteljica in se spet zagledala v skalno steno, sredi katere je ponosno stal prelepi sokol. Zdel se je kot popoln vladar alpskega sveta.

Na vrtu

Bilo je zelo toplo sobotno jutro in učiteljica Majda je na vrtu pred šolo sadila solato. Ker je živela v šolski mansardi, je spomladanske konce tedne po navadi preživela večinoma prav na vrtu, včasih pa so se s kolesi pripeljali mimo tudi njeni učenci ter ji pomahali zasaditi kakšno sadiko in tudi kaj odkopati. Le tega dne ni bilo nikogar.

"Piiijaj, piiijaj ...," je zaslišala nad seboj znano sokolje oglašanje.

"Živijo tudi tebi!" mu je zaklicala nazaj.

Še preden je spet zakopala svojo lopato v trda tla, je sokol pristal na strašilu ob njej. Strašilo so ji za zadnji rojstni dan podarili učenci, ker so ji živalce pojedle skoraj vse vrtno pridelke.

"Oho, danes smo pa pogumni," se je obrnila k sokolu, ki je le sproščeno raztegnil peruti. Dobro se je zavedal, da je prav on najhitrejša žival na planetu.

"Pa še postavljaj se boš, kaj?" je Majda smeje se stopila proti njemu. Sokol se ni niti premaknil.

Videli ste nekaj strani iz slikanice
Sokol Falko in učiteljica

Za naročilo nam pišite na
urednistvo@energetika.net.